

GÜLÜMSEMEYİ ÖĞRENEN ÇOCUK

Bilişsel Bir Mola

İlk maskem bir yalan olarak gelmedi.

Bir gülümseme olarak geldi.

Kimse beni karşısına oturtup “Kim olduğunu sakla” demedi.

Çocuklara talimatlar nadiren bu kadar dolaysız verilir. Dersler onay kılığında gelir. Bir bakış. Bir baş sallayış. Doğru davrandığında kaybolan bir sessizlik.

Gülümsediğimde insanların rahatladığını erken öğrendim.

Yetişkinler daha az kaygılı görünüyordu.

Odalar sakinleşiyordu.

Gerilim gevşiyordu.

Tuhaf bir güç keşfettim. Kuvvetin gücü değil. Otoritenin gücü değil. Başkalarının hayatını kolaylaştırmanın gücü.

Başta masum görünüyordu.

Bir çocuk uyumu, bir bitkinin güneş ışığını istediği gibi ister.

Ama her armağanın gizli bir bedeli vardır.

Çevremdeki duygusal havayı okumayı öğrendikçe kendi iklimime daha az dikkat eder oldum.

Başkalarının ne zaman hayal kırıklığına uğradığını bilirdim.

Ne zaman öfkelenediklerini bilirdim.

Ne zaman yatıştırılmaya ihtiyaç duyduklarını bilirdim.

Ama durup da benim neye ihtiyacım olduğunu pek sormazdım.

Uyum sağlamakta ustalaştım.

Bu beceri çok işime yarayacaktı.

Yıllar sonra kültürler, ülkeler, diller ve kıtalar arasında çalışmama yardım edecekti.
Ama mesleki bir sermayeye dönüşmeden önce yalnızca bir hayatta kalma stratejisiydi.
Huzuru korumaya çalışan bir çocuk.
Maskelerin sorunu başkalarını kandırmaları değildir.
Sorun, işe yaramalarıdır.
Öyle iyi işe yararlar ki insanlar sonunda gösteriyi ödüllendirmeye başlar.
Bir gösteri sevgi, onay ve aidiyet üretmeye başladı mı da onu çıkarıp atmak tehlikeli olur.
Seyirciyi kaybedebilirsin.
Ben de gülümsemeyi sürdürdüm.
Mutlu olduğum için değil.
Öyle beklendiği için.
O gülümseyen çocuğun içinde bir yerde de, onlarca yıl peşimi bırakmayacak bir soru yaşıyordu:
Herkes maskeyi seviyorsa, altındaki yüze ne olur?

Ferdinando